

Початок тут:

 ТРЕТІЙ ТИЖДЕНЬ ЧЕРВНЯ 2017 РОКУ

 КАБО-САН-ЛУКАС, МЕКСИКА

Це був до біса пречудовий готель.

Міні-бар у номері Джул заповнено картопляними чипсами та чотирма різними видами шоколадних батончиків. Ванна з гідромасажем. Нескінченний запас величезних рушників і рідкого мила з ароматом гарденії. Щодня о четвертій літній джентльмен виконував Гершвіна на роялі в холі. Якщо ви не проти, щоб незнайомі люди вас торкалися, то можете відвідати косметичні процедури з лікувальною глиною. Шкіра Джул увесь день відгонила хлором.

У готелі «Playa Grande Resort» на півострові Каліфорнія були білі фіранки, біла плитка, білі килими і вкриті пишним цвітом білі квіти. Працівники готелю у своїх білих бавовняних формах скидалися на медиків. Джул перебувала в готелі на самоті вже протягом приблизно чотирьох тижнів. Їй було вісімнадцять років.

Сьогодні вранці вона бігала в тренажерній залі готелю. Вона була взута у фірмові кросівки кольору морської хвилі з темно-синіми шнурками. Вона бігла без музики. Джул тренувалася майже годину, коли на бігову доріжку поруч із нею ступила жінка.

Їй було менше ніж тридцять років. Чорне волосся було стягнуте в тугий хвіст та вкрите лаком. У жінки були великі руки і міцний торс, світло-коричнева шкіра та сліди від рум'ян на щоках. Її взуття було пошарпане і заляпане застарілим брудом.

Більше в тренажерній залі ніхто не займався.

Джул уповільнила біг і перейшла на ходу, вирішивши за хвилину піти. Вона любила усамітнення, та й у будь-якому разі вона вже достатньо пробігла.

— Тренуєшся? — запитала жінка. Вона вказала на цифровий дисплей Джул. — Як щодо марафону або що? — вона говорила з мексиканським акцентом. Мабуть, вона жителька Нью-Йорка, яка виросла в іспаномовному кварталі.

— Я вправлялась у бігові в середній школі. Ось і все, — власне, вимова Джул була чіткою, англійці називають її бездоганною вимовою дикторів ВВС.

Жінка проникливо подивилась на Джул.

— Мені подобається твій акцент, — сказала вона. — Звідки ти?

— Лондон. Сент-Джонс-Вуд.

— Нью-Йорк, — жінка тицьнула на себе пальцем.

Джул зійшла з бігової доріжки, щоб зробити розтяжку квадрицепсів.

— Я тут сама, — довірливо сказала жінка за мить. — Приїхала минулої ночі. Я забронювала номер у цьому готелі останньої миті. Ти тут довго?

— У такому місці, як це, ніколи не буває занадто довго, — відповіла Джул.

— То що ж порадиш? У «Playa Grande»?

Джул не часто розмовляла з іншими гостями готелю, але ніякої шкоди в тому, щоб відповісти, вона не бачила.

— Відвідай сноркелінг, — сказала вона. — Я бачила до біса здоровезну мурену.

— Ти не жартуєш? Мурену?

— Інструктор підманив її риб'ячими кишками, які він тримав у пластиковому контейнері з-під молока. Мурена виплила з-за скель. Вона була десь вісім футів¹ завдовжки. Яскраво-зелена.

Жінка здригнулася.

¹ фут — 30,48 см. (Тут і далі прим. перекл., якщо не вказано інше.)

— Мені не подобаються мурени.

— Можеш не ходити, якщо тебе легко налякати.

Жінка зареготала.

— Як тут справи з їжею? Я ще не їла.

— Замовляй шоколадний торт.

— На сніданок?

— О, так. Вони принесуть його спеціально для тебе, якщо попросиш.

— Приємно знати. Ти подорожуєш сама?

— Слухай, я вже йду, — сказала Джул, відчуваючи, що бесіда починає торкатись особистого. — На все добре, — вона попрямувала до дверей.

— Мій батько психічно хворий, — промовила жінка, говорячи в спину Джул. — Я вже тривалий час дбаю про нього.

Гострий біль співчуття. Джул зупинилась і обернулася.

— Кожного ранку та щоночі після роботи я поруч із ним, — вела далі молодичка. — Зараз він, нарешті, стабільний, а мені так кортіло втекти, що я не думала про ціну. Я тринькаю тут купу грошей, яких не мушу спускати.

— На що хворий твій батько?

— МС, — сказала жінка. — Множинний склероз. І слабоумство. Раніше він був головою нашої родини. Справжній чоловік. Упевнений у всіх своїх судженнях. Тепер він — це скручене тіло в ліжку. Більшу половину часу він навіть не знає, де він є. Кличе мене, наче я офіціантка.

— Чорт.

— Я боюся, що втрачу його, і не хочу бути з ним одночасно. Але знаю, що коли він помре, а я залишуся сиротою, то шкодуватиму, що поїхала від нього, розумієш? — Припинивши бігти, жінка поставила ноги обабіч бігової доріжки. Вона витерла очі тильним боком долоні. — Даруй. Забагато інформації.

— Усе гаразд.

— Іди собі. Удуш абощо. Можливо, побачимось пізніше.

Жінка підтягла догори довгі рукава сорочки і повернулася до цифрового дисплея своєї бігової доріжки. Крізь її праве передпліччя тягнувся шрам, не гладенький, як після операції, а зазубрений, наче від ножа. Тут прихована ціла історія.

— Слухай, ти любиш грати у вікторину? — запитала Джул усупереч здоровому глузду.

Усмішка. Білі, але криві зуби.

— Я насправді професіонал у вікторині.

— Вони проводять її щовечора у вітальні на нижньому поверсі, — сказала Джул. — Узагалі — це ще та маячня. Хочеш піти?

— Яка саме маячня?

— У гарному сенсі. Нісенітна і гучна.

— Гаразд. Так, чудово.

— Добре, — сказала Джул. — Всиплемо їм перцю. Ти радітимеш, що взяла відпустку. Я знаюся на супергероях, шпигунських фільмах, ютуберах, фітнесі, грошах, макіяжі та письменниках вікторіанської епохи. А що скажеш ти?

— Письменники вікторіанської епохи? Як Діккенс?

— Ага, нехай би й він, — Джул відчула, що зашарілася. Раптом перелік речей, якими вона цікавиться, здався дивним.

— Я обожнюю Діккенса.

— Та ну!

— Справді люблю, — жінка знову всміхнулася. — Я знаюся на Діккенсі, кулінарії, поточних подіях, політиці... постривай, о, і на котах.

— Що ж, це добре, — сказала Джул. — Вікторина починається о восьмій, вітальня в головному вестибюлі. Бар із диванами.

— Восьма година. Домовилися, — жінка підійшла і простягла руку. — Як, кажеш, тебе звати? Я Ноа.

Джул потисла руку.

— Я не називала тобі свого імені, — відповіла вона, — але мене звати Імоджен.